

Glömskan kapitel 15

Lauren tittade i backspegeln. Hennes nätta ferrari susade ensam fram längs de mörka vägarna, men hon ville vara säker på att ingen följde efter henne. Trots den sena, eller kanske enligt en del tidiga, timman var hon klädd med omsorg sminkad som om hon var på väg till en enorm fest. Håret var uppsatt enligt senaste modet och inte ett hårstrå vågade trotsa dess ägarinna.

Bilen susade fram smidigt och på radion spelade The River med Bruce Springsteen. Hon visste inte riktigt vad hon skulle göra när hon kom fram, men flaskan med eter rullade stillsamt fram och tillbaka på sätet bredvid henne. För sitt inre såg hon bilderna som kommit de närmaste dagarna. Hennes privatdetektiv hade bifogat alla viktiga uppgifter, adresser, telefon nummer... framför allt en bild brände i hennes hjärta... den där den där jäkla horan kysste den där mannen. Hon skulle påminna sin kära styvmor om sina plikter, älska i nöd och lust... trohet... Hon bet samman käkarna,
Kära styvmor, tänkte hon, du kommer att ångra att du satte dina jäkla klor i min pappa.

Victoria var lättad. Han hade varken med ord eller handling antytt att hon var dum, hittade på eller inbillade sig, Han bara höll henne och lät henne lätta på hjärtat. När hon mötte hans ögon såg hon smärta i dom, det tog henne ett par sekunder innan hon insåg att han delade hennes smärta... han led med henne.

"Vi borde gå till polisen"

Han mumlade mjukt mot hennes hår samtidigt som han höll henne bestämt mot sig, men med en mjukhet och ömhet som fick henne att känna sig svag i benen. En av de saker hon fallit för hos Marcus hade varit hans kylighet, kanske den där outtalade farligheten som kvinnor verkade falla för, nu förstod hon det inte, farligheten hade visat sig värre än vad hon någonsin kunde inbilla sig, den hade kostat henne ett liv, hennes barns liv...

"Nej Nate, jag måste ha mer att komma med, har ju inga bevis som det är nu"

Hans hand gled inna för hennes skjorta och fingrarna följde ett grovt ärr under hennes navel.

"Det här då" viskade han "Det är inte utfört av en kirurg, det kan de säkert se"

"Nej Nathan, snälla..." hon drog sig undan och lutade pannan mot den kalla mörka fönsterrutan.

"Förlåt" Han slog armarna om henne "Vad du än vill göra kan du lita på mig"

"Menar du det"

Hon vred sig i hans armar och hennes blick såg sorgset djupt in i hans ögon

"Mmm annars skulle jag inte sagt det"

Hon ställde sig på tå och lät läpparna smeka hans.

"Då åker vi till Marcus, jag ska begära skiljsmessa, men jag vill inte bara bli fri från honom, jag vill hämnas också Nate, jag vill vrida om en kniv i honom"

Nate blinkade osäkert. Åka till den där otäcka maken var tydligen inte lockande, med ett snett leende tryckte hon sig närmare honom.

"Jag klarar det inte utan dig, jag behöver dig Nathan"

Marcus vaknade till liv. Huset var tyst. Han minns inget av vad som hänt, glömskan hade slutit sig över honom igen, han hatade den, fruktade den. Med en förvånande vig rörelse var han uppe på benen, huvudvärken som han inte minns var borta och han kände sig minst lika vital som vanligt.

Han såg sig omkring, Laurens rum kunde han slutligen avgöra. Han skulle just lämna rummet när han såg något som drog till sig hans uppmärksamhet i perferiet. Han stegade med stora steg mot bordet, ett foto låg där, ett foto på Tory... i armarna på en annan man, han behövde inte veta datum, han visste att bilden var nyligt tagen. Hade hon rymt från honom för att vara med den där? Avskyn i hans ansikte formligen sprutade eld. Han rev fotot i små bitar för att fem minuter senare sitta med tejprullen och tejpa ihop bilden efter bästa förmåga. Hans andetag var hetsiga, kinderna rosiga. När han fick tag i henne skulle han...han skulle... glimtar av blod...han skakade på huvudet och började rota i lådorna i dotterns skrivbord. Om hon hade ett foto kunde hon ha fler... om hon hade foton kanske hon hade mer... andra saker. Med en beslutsam ilska slet han i lådorna. Snart satt han med fler foton i handen... ett kvidande steg upp i hans strupe. Foton av Victoria, Lauren hade vetat var hans hustru varit i månader utan att avslöja det för honom. Han stegade runt i hennes rum, ilska, hettande ilska bubblade i hans ådror.

"Helvetes jävla" Hans röst skar i tystnade innan han slängde upp rummet och stegade ut ur rummet.

Tio minuter senare satt han i sin bil. Hans blick var glasartad. Hans rörelser ryckiga. Bilen rivstartade och lämnade det stora mörka huset bakom sig. Marcus tankar rörde sig om hat....

"Vi åker imorgon" hennes röst mot hans bröstorg kittlade lätt. Han tänkte inte argumentera när hon med ett drömskt leende tog hans hand och ledde honom till sovrummet. Han kunde nästan inte andas, hände detta verkligen honom.

Nathan kunde inte slita ögonen från henne. Hon sov, håret var ett enda trassel och hennes läppar var krökta i ett lättjefyllt leende. Ett skratt bubblade inom honom, eländet som omgav dem var för tillfället glömt, han kände sig bara så oerhört lycklig, sättet hon sett på honom det var inte en kompis hon såg, det var något mer...

Medan han låg där och njöt av utsikten hörde han ett lätt knackande på dörren. Det var svårt att lämna henne där, så mjuk och varm för att gå och öppna en dörr. Han drog på sig ett par boxershorts och lämnade rummet.

I samma sekund som dörren gled upp kände han ett kallt tryck mot bröstet. Med vidöppna ögon stirrade han ner på en svart pistol riktad mot hans hjärta. Han var inte den som var beläst med vapen, hade han frågat hade den kyliga kvinnan kunnat berätta för honom att det var en halvautomatisk 9 mm Browning. Hon hade tagit lektioner sedan hon var tolv år och trots att hennes arm var helt rak darrade hennes hand inte det minsta. Nathan tog ett steg bakåt och kände hur färgen försvann ur hans ansikte.

"Var är hon, var är den jäkla häxan"

Om han tyckt att hon såg ut att ha is i stället för blod i kroppen var rösten än kyligare, och hård.

"Ehh" Nathan kunde inte röra sig.

"Lauren, vad vill du?"

Victoria stod i dörröppningen bakom honom, men han rörde sig inte. I hans tankar skrek han av skräck och skuldkänslor, vad var han för hjälte egentligen han stod som förstenad.

"Om du gör som jag säger Tory kan din lekkamrat få leva"

Victoria steg fram så han kunde se henne. Hon var helt lugn, hur kunde hon vara helt lugn själv kunde han knappt andas.

"Här håll det här på en trasa och täck över hans mun och näsa"

Nathan såg hur Victoria tippade en brun glasflaska upp och ner i en blå duk. Hon vände sig mot honom.

Lade huvudet på sned.

"Förlåt Nate, det blir bäst så här. Kan du ställa dig på knä"

Han skakade på huvudet.

"Snälla, du kanske har lite huvudvärk när du vaknar men är inte det bättre än ett skott i hjärtat?"

Förvirrad, kall, osäker gled han ner på knä...

"Victoria" Sorgen och skräcken allt stod skrivet i hans ögon.

Hon pressade tyget mot hans näsa och mun tryckte en kyss mot hans panna och såg hur hans ögons slutligen rullade bakåt.

"Jag älskar dig Nathan" viskade hon medan hon lät hans livlösa kropp försiktigt glida mot golvet.

"Du kommer med mig Tory, du vet vad jag är kapabel till"

Tre timmar senare vaknade Nathan, hans huvud påstod att han led av någon sorts baksmälla. Han försökte ställa sig upp men fick lov att nöja sig med att luta mot väggen i hallen. Sakta började tankarna arbeta. Tystnaden i hans lägenhet... hon var borta

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten